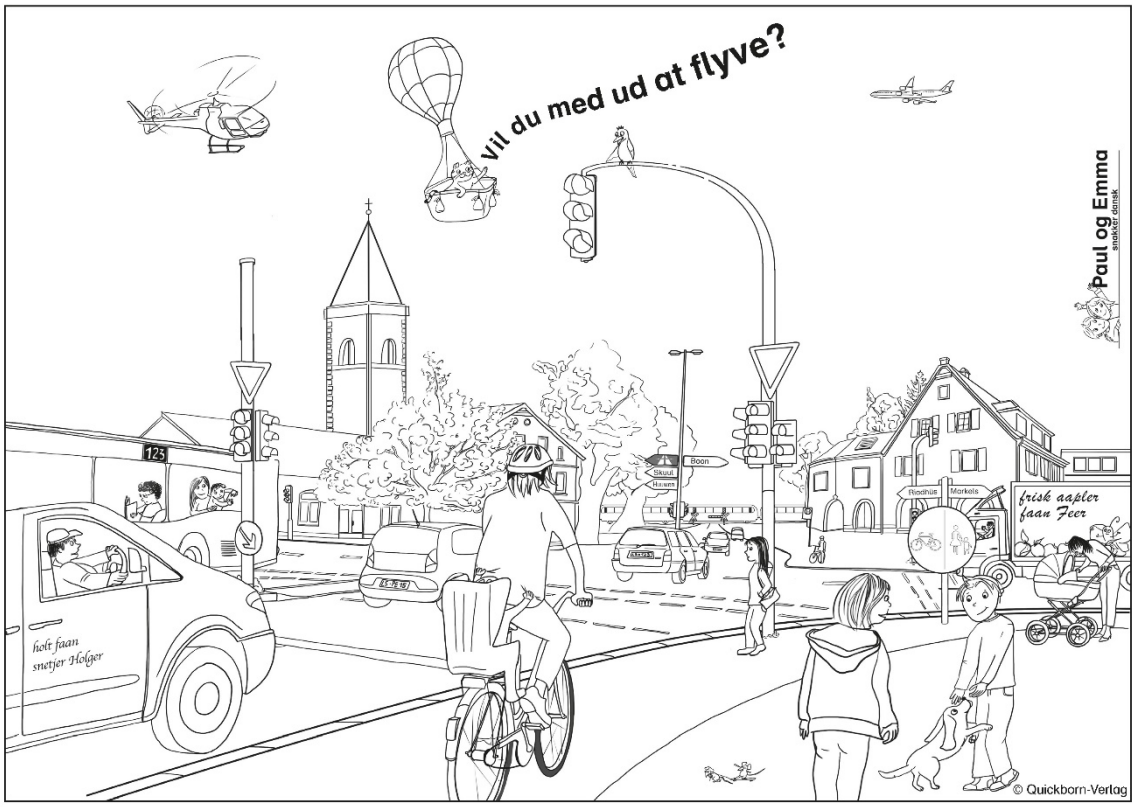

Emma: Haloo, Paul, huar wääl dü hen?

Paul: Haloo, Emma an Tofel, fein, dat ik jam draap. Ik haa min ualmam besoocht, an nü wal ik tüs.

Emma: Tofel an ik san en betj ütj tu luupen an wel üs nü noch en is haale. Maadst dü uk ian?

Paul: Hmm, bi ualmam jeew det so föl kuuken, oober en letj is nem ik noch. Uu, luke ens de helikopter, de as oober gratem!

Emma: Tofel as diar en betj baang föör. Sowat mei hi goor ei so hal liis.

Paul: Det as so gratem heer, auer al dön autos. De bualk föör de iisenboonauergung as jo uk oner – de tsuch efter det grat steed as jüst föörbikimen. Hiarst dü det uk?

Emma: Natüürelk, diar sat man aatj uun. Hi komt nü faan't werk tüs - haliginj!

Paul: Det as fein. Wel wi uk gliks mä de bus keer? Heer keert jo uk de hunerttriiantwuntig föörbi!

Emma: Nee, Tofel blafet imer so gratem uun a bus. Leet üs man tu fut gung.

Paul: Kön müsen eentelk skateburd keer?

Emma: An hü komt üüs kaat iin uun de balong – nü lingt at mi! Kom, wi wel üs en is haale! Tofel maad uk hal ian haa, oober hi feit kuuken för hünjer.